

9. august: Matteus 14, 22-33: Jesus går på vannet

Denne fortellingen henger direkte sammen med fortellingen om brødunderet. “Straks” etter at folkemengden har spist seg ferdig, sender Jesus disiplene av gårde over sjøen, og så sender han folket på vei hjem. Deretter går han opp i fjellet for å være alene og be. Fjell er symboltunge i den jødiske tradisjonen. Det er stedet for åpenbaringer, altså hvor Gud viser seg, f.eks. til Moses og Elia. I Matteusevangeliet er fjellet stedet for de særlige Messiasåpenbaringene, altså steder hvor Jesus viser den guddommelige siden av seg i større grad enn andre steder.

Vi aner ikke hva Jesus ba om. Når han kommer ned fra fjellet fortsetter han i det overnaturlige han kommer fra: Han har akkurat helbredet syke og gitt mat til mange tusen mennesker. Nå trosser han naturkreftene og kommer til disiplene sine, gående på sjøen. Disiplene tror de ser et gjenferd og skriker av angst. Jesus beroliger dem og ber dem om å ikke være redde. “Det er jeg!”. Dette uttrykket, “Det er jeg” er på gresk “ego eimi”. Dette uttrykket brukes også i den greske oversettelsen av Det gamle testamentet når Gud snakker om seg selv og sitt navn eller åpenbarer seg (se 2. Mos 3,14 og Jes. 43,10: 51,12). Når disse ordene kommer fra Jesu munn, kobler han seg selv til den gammeltestamentlige Gud, han som har skapt himmel og jord og er herre over elementene og naturkreftene. Jesus viser jo også dette når han senere i fortellingen får vinden til å stilne. Dette kan man utforske mer i en preken; hvilket Gudsbilde fra Det gamle testamentet det er Jesus levendegjør når han:

1. Helbreder syke
2. Gir mat i ørkenen
3. Er på fjellet
4. Trosser naturkreftene

Disiplene kommer også med en helt tydelig tilbedelse og bekjennelse av Jesus som Messias, frelseren, mot slutten av tekstpassasjen. Det tydelige utsagnet “Du er i sannhet Guds sønn!” kan anses som et svar på spørsmålet disiplene stiller i en lignende situasjon i Matteus 8, hvor Jesus ber stormen og bølgene om å stilne. “Hvem er denne mannen?” spør de da. Nå har de svarer: Messias.

I denne fortellingen er det en navngitt karakter til, nemlig disippelen Peter. Han blir et eksempel på både tro og tvil. Han tar et steg i tro ut til Jesus, men blir redd for bølgene. “Herre, berg meg!” roper Peter. Det greske ordet for “Herre” er *kyrios*, som ble brukt både som høflighetstale, men også om Gud i den greske oversettelsen av GT. Fra Peters rop hører vi gjenklangen av “Kyrie Eleison”, “Herre forbarm deg over oss”. I avsnittet om Peter og bølgene er det også et prekenpoeng eller en relevans for oss i dag. Hvilke steg tar vi i tro? Hvilke bølger gjør at vi slipper Jesus med blikket? Hvilke erfaringer har vi av å bli dratt ombord i båten igjen av Jesus? Jesus som ikke slipper taket i oss kan også kobles til wesleyansk teologi om nåden som omslutter oss fra vugge til grav.